

Modern Türklük

Araştırmaları Dergisi

Cilt 5, Sayı 2 (Haziran 2008)

Mak. #22, ss. 117-125

Telif Hakkı © Ankara Üniversitesi

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi

Çağdaş Türk Lehçeleri ve Edebiyatları Bölümü

Rabgûzî'nin *Kıyasü'l-Enbiyâ*'sında Nazmın Gücü

Aysu Ata

Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi

ÖZET

Rabgûzî, *Kıyasü'l-Enbiyâ* adlı eserini 1310 yılında yazmıştır. Eser, Türk edebiyatının ilk ve en kapsamlı peygamber hikâyeleridir. Bu eser için söylenecek başka bir sıfat da dilin bütün imkânlarının kullanılmış olduğudur. Nesirdeki güzelliği nazımdaki güzellik ve çeşitlilik takip etmekte. Manzum parçalar sadece dinî içerikle sınırlı değil. Konuya göre en az iki dizelik Türkçe ve Arapça şiir söyleyiveren Rabgûzî'nin eserinde her kıssanın girişinde yazdığı kasidelerin yanı sıra aşk, tabiat, burçlarla ilgili şiirler de bulunur. Kıssaların içerisinde en çok anlattığı peygamber doğal olarak Hz. Muhammed'dir. En fazla kaside yazdığı da odur. Bu şiirler incelendiğinde bunların, Süleyman Çelebi'ye *Vesiletü'n-necât* adlı mevlidi yazarken ne derece kaynaklık ettiği daha iyi anlaşılacaktır.

ANAHTAR SÖZCÜKLER

Rabgûzî, *Kıyasü'l-Enbiyâ*, *Kıyas-ı Rabgûzî*, nazım.

ABSTRACT

Rabguzi completed his work, the *Qıyasu'l-Enbiyâ* in 1310. The work is the first stories of the prophets in Turkish literature. Rabguzi has been used all the possibilities of the Turkish language in his work. The *Qıyas* is written in prose, but there are poems also. The beauty of his prose follows the beauty of his poetry. The poems are not only religious. In the work of Rabguzi, there are *qasides* at the beginnings of *qıssa* (story of prophet), also love, and nature, zodiacal poems in Arabish or Turkish. *Qasidas* are mostly for Prophet Muhammad. I think that these poems have become important resource for the *Vesiletü'n-necât* of Süleyman Çelebi.

KEY WORDS

Rabguzi, *Qıyasu'l-Enbiyâ*, *Qıyas-ı Rabguzi*, poetry.

Rabgûzî, yeryüzünde ilk şiiri Âdem peygambere söyler. Yani Rabgûzî, şiirin geçmişini ilk insanın yaratılışına götürür. İlk şiir bir ağıttır, bir haykırış. Hazreti Âdem'in oğulları Kabil ve Habil'in kıssasında yer alır. Kabil, birlikte doğduğu güzeller güzeli İklîma ile evlenmek ister. Âdem peygamber şeriatince ise Kabil'in Habil'le birlikte doğan, gayet çirkin olan Ebuda ile, Habil'in de İklîma ile evlenmesi gerekmektedir. Kabil, bu duruma rıza göstermez ve Habil'i öldürür. Böylece yeryüzünde ilk cinayet, bir kadın yüzünden aşk üzerine işlenmiş olur. Âdem ve Havva bu duruma çok ağlar, Âdem peygamber taziye tutup ilk şiiri bu şekilde söyler.

Türk edebiyatının ilk ve en kapsamlı peygamber hikâyelerini Rabgûzî yazar. Eseri sona erdirirken "Hâtîme-i Kaşasü'r-Rabgûzî" başlığı altında vermiş olduğu manzumenin bir dizesinde "yetti yüz on erdi yılğa kim bitildi bu kitâb" ile eserini hicrî 710 / miladî 1310'da yazmış olduğunu öğreniyoruz. Bu eser için söylenecek başka bir sıfat da dilin çok güzel, bütün imkânları ile kullanılmış olması.

Rabgûzî'nin kim olduğu ile ilgili de bilgi sunmak isterim. Çünkü Rabgûzî hakkında kaynak eserlerde yer alan bilgi yok denecek kadar azdır. Bunu yaparken de *Kısasü'l-Enbiyâ* (1997) adlı çalışmamdan küçük aparmalar olacak. Rabgûzî'nin söz konusu eseri hakkında diğer bir çalışma da Semih Tezcan, Hendrik Boeschoten ve M. Van Damme tarafından 1995 yılında yapılmıştır. Van Damme ile Boeschoten'in bizim burada anlattıklarımızdan farklı bir şekilde konuyu işleyen, "Rabguzî'nin Kısasü'l-Enbiyâ'sında şiir" başlıklı yazıları 1984'te bildiri olarak sunulmuştur.

Asıl adı Nâşirü'd-dîn bin Burhânü'd-dîn Rabguzî olan yazar, eserinin girişinde Ribât Oğuzlu, Burhan'ın oğlu ve kadı olduğunu ifade eder. Dil ve edebiyat tarihi çalışmalarında, *Kısasü'l-Enbiyâ* ile ilgili olarak adı geçen Ribât Oğuz için, henüz yeri tam olarak tespit edilememiş yerleşim birimi ifadesi kullanılmış ve yazarın Rabgûzî mahlasını alış da bu yerleşim adına bağlanmış.

Faruk Sümer'in *Eski Türklerde Şehircilik* (1994: 87-88) adlı eserinin "Oğuzlarda Şehircilik" başlığı altında, XII. yy'da Oğuzlarla meskun *Ribâtât* adlı bir yerleşim biriminden şu şekilde bahsedilmektedir:

Seyhun kıyılarından Cend yakınlarında Sağ Dere adlı bir mevki olduğu gibi, Ribâtât (ribatlar) adlı bir yer de vardı. Bilhassa bu sonuncunun bir şehir, bir kasaba, hiç olmaz ise meskûn bir yer olduğu şüphesizdir.

Aynı çalışmada, XIII. yy Moğol istilâsı öncesinde her biri gerçekten kalabalık, mamur ve hareketli şehirler durumuna yükselmiş olduğu açıklanan, Seyhun boylarındaki Oğuz şehirleri olarak (batıdan doğuya) şunlar gösterilmiştir: "Yeni Kend, Sarban, Karaçuk, Suğnak, Karnak, Yesi, Süt Kend."

Fakat F. Sümer'in "Seyhun kıyılarında Cend yakınlarında" şeklinde yerini belirtmiş olduğu Ribâtât adlı mevki, çalışmanın sonuna eklemiş olduğu haritada 42 ve 46. paralelleri kesen 50. meridyen hizasında *Çirik Ribat = Sağdere* şeklinde gösterilmiştir.

S. P. Tolstov'un *Po Sledam drevne Horezmiyskoy tsivilizatsii (Eski Harezmi Medeniyeti Peşinde)* adlı eserinin sonundaki haritada ise, yukarıda Çirik Ribat olarak tespit ettiğimiz yerleşim birimi *Çirik Rabat (Sag Dere)* şeklinde geçmektedir. Ayrıca bu çalışmada, 62 ve 64. meridyenler ile 38 ve 40. paralellerin kesiştiği bölgede, Amuderya üzerinde Sen Rabat ve Ak-Rabat diye iki yerleşim birimi daha tespit edilmiş.

Yukarıdaki iki çalışmada aynı yerleşim birimi için *Çirik Ribat* ve *Çirik Rabat* adları kullanılmış. İki adda da asıl olan sözcük, bizce 'kervansaray' anlamına gelen *Ribat* şeklinde okunmalı.

Eserin yazarının kendisi için kullandığı *Ribât Oğuzluğ* ifadesinden yazarın Oğuzlarla meskûn Ribât mevkiinden olduğu anlamı çıkarılabilir. Buradaki *Ribât* ile F. Sümer'in yukarıda XIII. yy Moğol istilası öncesi kalabalık, mamur ve hareketli Oğuz şehirleri arasında sıralanmış olduğu *Ribâtât*, diğer bir adıyla *Çirik Ribat* kastedilmiş olabilir. *Kıyasü'l-Enbiyâ* yazarı hakkında söyleyeceklerimiz bu kadar.

Kıyasü'l-Enbiyâ, başta Hz. Muhammed olmak üzere İslâm dininin doğruladığı peygamberler ve ehl-i beyte ait kıssaların yanında 'Avac bin Annak ile Harut ve Marut kıssalarını da içermekte. Rabgûzî, kıssalara başlamadan önce bütün İslâmî eserlerde olduğu üzere Tanrıya hamd ü sena ile başlar. Bu arada Türk yazı dilinin orta çıkış coğrafyası olan doğuda, yazılış tarihi bilinen İslâmî nitelikli eserler ortaya çıkmalı da çok olmamıştı. Rabgûzî'ye kadar gelen bu türden eserler olarak sayacağımız, *Kutadgu Bilig*, *'Atabetü'l-Hakâyik* ve Ahmed Yesevî'nin hikmetleri vardır. Bunlar da manzumdur. *Dîvânü Lûgâti't-Türk* ve *Mukaddimetü'l-Edeb* adlı sözlükler ile bütün bu saydığımız eserlerden önce yazıldığını ileri sürdüğümüz Rylands nüshası Kur'an Tercümesi farklı türden eserler. Gerek *Kutadgu Bilig* gerekse *'Atabetü'l-Hakâyik* ile Rabgûzî arasında yazım tekniği bakımından benzerlikler üzerinde daha sonra durulacak.

Tanrıya *hamd ü sena*'dan sonra Hz. Muhammed'e fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilün vezni ile kaside nazım şeklinde yazdığı 7 beyitlik bir na't ile eserin sunulduğu Tok Buga'ya yazılmış müstef'ilün müstef'ilün vezninde ve xab-xab ... uyaklı 3'er dizelik 10 üçlükten oluşmuş manzumeler gelmekte. Rabgûzî, asıl konuya yani Âdem peygamber kıssasına yukarıdaki manzumelerin ardından yaratılışı anlattığı bölümden sonra geçmekte.

Yazarın dilinin güzelliğinden kastımız yukarıda sözünü ettiğimiz ve yazı boyunca da edeceğimiz manzum kısımlar değildir. Rabgûzî, nesirde de pekâlâ dinî konuyu işlemesine rağmen ona bedî bir şekil vermeyi başarmış. Örneğin Âdem peygamber kıssasına, söz konusu peygamberi karakterize eden şu ifadelerle başlamış:

Anı toprakdın yaratğan, kudret birle törütgen, ediz kökke ağğan, uçmağ içre kirgen, Havvâ teg cüft bérilgen, İblis vesvesesine ilingen, yaruğ uçmağdın

adrlıgan, karanġu dünyāge ingen, üç yüz yıl 'alemmā enfüsenā (VII-23) tep yıġlaġan, ve lā-takrebā hāzihî eş-şecere (II-35) hiṭābın iṣitgen, sümme ectebayehu rabbühü (XX-122) tācın başınga urġan, inne'llāhe ıstafā Ādeme (III-33) hıl'atin kedgen, escedü'l-Ādem (II-34) kerāmeti birle mükerrerem bolġan, ve 'alleme Ādeme'l-esmā-i küllehā (II-31) teşrifini bulġan Ādem-i şafi ol ḫalife-i vefi. (5r21-5v5)

Örnek parçadan anlaşılacağı üzere, Kur'an'dan ayet parçaları, gerektiğinde hemen metne dâhil edilmekte. Bunun nedeni, esere daha inandırıcı bir şekil vermeye çalışmaktan öte değil. Yukarıdaki şekilde son derece süslü ifadeler, her kıssanın başlangıcında var. Secili bu türden ifadelerin yanında, onun hemen arkasından, anlatılacak peygamberle ilgili 5 ya da 7 beyitlik (1'er tane 4 ve 6 beyitlik) olmak üzere yukarıda söylediğimiz vezinle yazılmış kısa bir kasideyle kıssaya giriş yapılmıştır.

Rabgûzî nesirdeki söz ustalığını, toplamı 484 dize tutan Türkçe şiirlerde de göstermiştir. Bu şiirler sadece peygamberlere yazılmış kasidelerle sınırlı değildir. Özellikle Yûsuf peygamber kıssasında Zeliha'nın aşkını konu alan lirik gazeller vardır. Bu gazellerden ikisinde ortak olan özellik, Arapça beyit altında Türkçe tercümesinin yer almış olması ve xa-xa şeklinde kafiyelenmesidir. Burada aynı zamanda Rabgûzî'nin Türkçe kadar Arapçaya hâkimiyetinden söz edilebilir. Söz konusu gazellerde Rabgûzî'nin mahlası, makta' beyitlerinde şöyle geçmektedir:

Rabgûzî Nâşır korksa yüz ewürmes 'ışkıdın
Beg niçe buşup sökerse kıl kaçan köñlin yıġar (77v6)

Rabgûzî kıl Nâşırü'd-dîn ṭab'ı türlüġ söz tüzer
Külçirip esrük öley köz başsa kuymaç kaşdın (83v1)

Bunun yanında yine Zeliha'nın aşkını konu alan 7 beyitlik Türkçe bir gazelin ilk beyti şöyledir:

Ekki neñdin seni söwdüm ey köñüller ziyneti
Ermedi oynaşlıkımdın uşbu nefsim raġbeti (110r21)

Rabgûzî'nin Yûsuf peygamber kıssasında geçen aşkın dışında konu ettiği bir başka din dışı konu ise Yûsuf'un kardeşleriyle ilgili olarak on iki burcun anlatıldığı gazeldir:

On eki ükek yeti akrân kılık
En ilki çozi uy erendend qarçık
Kür arslan ma buğday başı ülgü ol
Çıyan hem yay oğlağ könek hem balık
Yana yetti yılduz bularda yörir
Sekendiz onay ol kürüd hem yaşık
Sewit arzu yalçık yağı teg bolur
Toğuşdın usanma kediben yarık (66v8-12)

Bu manzum parça ile *Kutadgu Bilig*'in Arat metninde 138. beyit ve onu takip eden beyitler arasındaki benzerlik dikkat çekici. Yine *Kıyasü'l-Enbiyâ* ile *Kutadgu Bilig* arasındaki başka bir benzerlik de baharı anlatan şiiirdedir. Rabgûzî'de 2 beyitlik Arapça şiiirden sonra söylenen 11 beyitlik Türkçe gazelin bir beyti şu şekilde geçmektedir:

Tağ atarda esneyür tört buluğdın şimâl şabâ
Kin tüzer kindik yıpar yıd yıdlanur yâbân yazı (68r20)

Kutadgu Bilig'de ise bu beyte karşı gelecek beyit şöyledir:

Şabâ yili koptı karanfil yıdın
Ajun barça bütrü yıpar burdı kin (71)

Rabgûzî, kıssalarını yazarken özellikle unutulmamasını, bir başka anlatımla sürekli hatırlanmasını istediği konuları şiiir dili ile anlatmış. Geniş halk kitlelerinin okur-yazarlık oranı ile kitabının çoğaltılıp dağıtılmasının zorluklarını böylece aşmaya çalışmış. Rabgûzî'nin şiiirlerinde geçen konuları sıralamak pek mümkün değil. Öyle ki, yeri geldiğinde sözlerini dizelere döküvermiş. Buna örnek olarak, İsmâ'il'i babası kurban etmeye götürürken annesi Hacer'e söylediği şu dizeleri verebiliriz.

Ey könlüm awunçası oğrap yırağğa barmağıl
Yarlıka yalguz anañnıñ bağrını ulturmağıl
Uşbu kitmekdin ölmekimni tiler ersen sen-â
Men önünde öleyin sen içimni yandurmağıl (50v10-11)

Keşfü'z-zünûn'a göre Arap edebiyatında ilk kıyasî'l-enbiyâ yazarı, Vehb ibn Münebbih (ö. 728)'dir. Bu, 9. yy'da Kısâî, 10 ve 11. yy'da Sa'lebî (ö. 1035) ile devam eder. Sa'lebî'nin eserinin Türkçeye tercüme edilmiş üç nüshası bulunmakta. Nurettin Demir ve Emine Yılmaz, 2005 yılında çıkan *Mustafa Canpolat Armağanı*'nda bu nüshalar hakkında bilgi verirler. Nüshalardan en eskisi 14. yy'a ait olan TDK nüshası. A. Cevat Emre, *Ondördüncü yüzyıl betikleri* (1942)'de bu nüshayı tanıtmış ve bazı bölümlerinden örnekler vermiş. Sa'lebî'nin eserinde de manzum kısımlar var. Bu manzumeler, Arapçası verildikten sonra Türkçesi verilerek yazılmış. Aynen Rabgûzî'de olduğu gibi kimi zaman Türkçeye tercüme etmeden bıraktığı Arapça şiirler de var. Ancak Rabgûzî'den farkı manzum kısımlara az rağbet etmesi ve Rabgûzî'de her kıssanın başında geçen kasidelerin Sa'lebî'de olmamasıdır.

Kıyas-ı Rabgûzî'de geçen manzumelerde şekil bakımından da farklı yapılarla karşılaşmakta. Bunun için şimdiye kadar verdiğimiz örnek Tok Buga'ya yazılan mehdîye. Bunun dışında *Dîvânü Lugâti't-Türk*'te verilen şiir örnekleri arasında ve *'Atabetü'l-Hakâyk'*ta halk edebiyatı etkisiyle karşılaştığımız mani-tuyuğ şeklindeki dörtlüklere *Kıyasü'l-Enbiyâ*'da da rastlıyoruz. Örneğin aşağıdaki müstef'îlün fa'ülün vezni ile yazılmış dörtlük aynı zamanda 4+3=7'li hece ölçüsüne, söyleyiş bakımından daha yatkındır.

Köz körgeni cemâl ol
Sewmek anı helâl ol
Andağ cemâl körüben
Kim sewmese vebâl ol (78v18)

Aruz vezni kullanımının eserin yazıldığı dönemde henüz tam olgunlaşmaması, dilin yüzyıllardır gelen hece veznine yatkınlığı nedeniyle Rabgûzî'nin şiirlerinde pek çok aruz hatası ile karşılaşyoruz. Örneğin Mekke kâfirlerinin Bedr savaşı öcünün alınması için söyledikleri aşağıdaki dörtlükler, 8'li hece ölçüsü ile değerlendirildiğinde, aruz hatası da ortadan kalkmış oluyor.

Zühre kamer şikârimuz
Kırğız Hitay tawarımız
Yükdür kedik yıparımız
Yinçü gevher nigârimuz (223r20)

Kıyasü'l-Enbiyâ'daki şiirlerin veznini tespit etmek hususundaki kargaşa, aşağıda

ilk iki dizesi ile son iki dizesinde farklı sayıda hecenin bulunduğu dörtlükte daha iyi görülüyor:

Şabâ esneyür yıgaç yer salar
Bulut yıglar çeçekler küler
Bu mundağ çeçeklikde könlüm bu kün
Seniñ birle bolup avunmak tiler (80r12)

Yazı kapsamında üzerinde durmak istediğim bir konuya geçmeden önce Rabgûzî'nin eserinin konusunda ilk olduğunu hatırlatırım. Daha önceki eserlerden bazısı ya direkt dinî metinle ilgili idi –Rylands Nüshası Kur'an Tercümesi gibi- ya da *Kutadgu Bilig* ve *'Atabetü'l-Hakâyık*'ta olduğu gibi yer yer dinî konuları işliyordu. Ahmed Yesevî'nin hikmetlerinin tamamı tasavvufî. Yani sûfilikle ilgili. Anadolu sahasında XIII. yy'da ortaya çıkan Yunus Emre de bir mutasavvıf şair. Hem hece hem de aruz veznini kullandığı şiirleri *Dîvân*'ı içinde yer almaktadır.

Türklük sahasında peygamber hikâyeleri konusunda son eser, Ahmed Cevdet Paşa'ya (1822-1895) ait. Onun kıyasü'l-enbiyasında şiir yer almaz, yani anlatım değişikliğine gidilmiş. Ahmed Cevdet Paşa, diğer eserlerinden farklı bir anlatım sergilemiş bu eserinde. Bu farklılığın amacı ise, halkın daha kolay anlamasını sağlamaktır.

Peygamberler ve onların hayat hikâyeleri konusunda, Rabgûzî'de en fazla varak sayısını içeren kıssa, Hz. Muhammed'e ait. Kitabın başlangıcında diğer İslâmî eserlerde olduğu gibi Hz. Muhammed'e övgünün bulunduğu bahsetmiştik. 249 varaklık eserin 181r5. sayfasında başlayan Hz. Muhammed ile ilgili kıssanın başlangıcında da “na't-ı Muhammed Mustafâ” ve “na't-ı Âhîrî'n-nebî 'aleyhi's-selâm” diye başlıkların altında birinde 7 beyitlik birinde 22 beyitlik iki kaside yer almakta. Ayrıca daha sonraki varaklarda Hz. Muhammed'in ölümü üzerine 7 beyitlik bir kaside daha var. Bunlar dikkatli bir şekilde incelenecek olursa, buradaki dizelerin Süleyman Çelebi'ye (812/1409) *Vesiletü'n-necât* adlı mevlidi yazarken kaynaklık ettiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

1409'da doğan Süleyman Çelebi, kendisinden sonra mevlid yazacaklar için derin ve sürekli bir etki yaratmış. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde 1950 yılında *Türkçe Mevlid Metinleri* adıyla Necla Pekolcay tarafından doktora tezi hazırlanmış. Pekolcay, bu tezinde İstanbul kütüphanelerini tarayarak Süleyman Çelebi ile birlikte otuz ayrı mevlid metni tespit etmiş. Hocamız Hasibe Mazioglu ise “Türk Edebiyatında Mevlid Yazan Şairler” başlıklı yazısında 59 şair adı tespit ediyor. Yani özellikle dine ve tasavvufa bağlı olup mevlid yazan şairler, Süleyman Çelebi'nin mevlidinin etkisi altında kalmışlar. Bugün Türkiye'de mevlid denildiği zaman ilk akla gelen Süleyman Çelebi'nin meşhur manzumesidir. Süleyman Çelebi'nin mevlidinin

bugüne kadar yaşamasının, halk toplulukları tarafından sevilip okunmasının nedeni ise; dilinin sadeliği ve anlatımının güzelliğidir.

Rabgûzî'nin etkisini gördüğümüz başka bir eser de *Menâkıbü'l-Ârifin*'dir. Eser, Anadolu tarihinin bilhassa on üç ve on dördüncü yüzyıllardaki toplum hayâtına, dînî ve günlük yaşayışa yer vermesi bakımından önemli bir kaynak. Ayrıca bu eserde, Moğol istilası ile Harzemşahlar hakkında başvuru nitelikli geniş bilgiler var. Ahmed Eflâkî'nin Farsça olarak yazdığı bu kitapta asıl olarak anlatılmak istenen Mevlavî ulularının yaşam öyküleri, erdemleri. Mevlâna'yı sağlığında görenlerden, Sultan Veled'e, kızı Mutahhara Hatun'a, Ulu Ârif Çelebi'nin annesi Fâtıma Hatun'a yetişmiş. Bu nedenle onun kitabında naklettiği hikâyelerin değeri bir kat daha artmakta. Eflâkî, hakkında bilgi çok azdır. Babasının Altın-Orda Devleti'nin başkenti Saray'da öldüğü ve kendisine büyük bir servetle birlikte kütüphane bıraktığı bilinmekte. Mevlânâ'nın torunu Ulu Ârif Çelebi'nin müridi olan Eflâkî, eserini şeyhinin buyruğu ile derlemeye 1318'de başlamış, 1358'de tamamlamış. Ölümünden yedi yıl önce. Eser, bütünüyle ilk kez 1400'de Zahid bin Ârif tarafından Türkçeye çevrilmiş. *Ariflerin Menkabeleri* adıyla, Tahsin Yazıcı tarafından 1953'te geniş bir incelemeyle Türkiye Türkçesine çevrilmiş ve Farsçasıyla birlikte basılmış. Eflâkî'nin bu eseri dışında dört Türkçe gazeli var. Bu gazellerin dilinde Yunus Emre'nin etkisi görülür. Gazellerindeki bu açıklık ve sadelik *Menâkıbü'l-Ârifin*'de de aynen kullanılmış. Anlatım olarak kimi yerlerde şiire başvurması ve biçimsel düzenlemesi açısından bakınca da Rabgûzî'nin *Kıssâsü'l-Enbiyâ*'sına benzeliğini görebiliriz. O da unutulmamasını istediği, kabul kolayca hatırlanmasını istediği düşünceleri şiir olarak dile getirir.

Yani İslâmî motiflerin kullanımında başta Süleyman Çelebi'nin mevlidi olmak üzere pek çok eserde Rabgûzî'nin *Kıssâsü'l-Enbiyâ* etkisini görebiliriz.

Kaynaklar

- ATA, Aysu (1997) *Kıssâsü'l-Enbiyâ*, Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- TEZCAN Semih, Hendrik BOESCHOTEN ve M. van DAMME (1995) *The stories of the prophets: Qisas al-anbiya' Eastern Turkish version. Al Rabghuzi*, Leiden-Brill.
- BOESCHOTEN Hendrik ve M. van DAMME (1984, 1991) *The Poetry in Rabghuzi's Qisas, Paper Presented at the 3rd European Seminar Central Asian Studies, Paris, June 22-25 1984*, R. Dor (éd.), *L'Asie Centrale et ses Voisins. Influences Réciproques*. Paris: Inalco, 9-36.
- SÜMER Faruk, (1994) *Eski Türklerde Şehircilik*, Ankara.
- ARAT, R.R. (1947) *Kutadgu Bilig'*, Metin, Ankara: Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- DEMİR Nurettin ve Emine YILMAZ (2005), Bir Sa'lebi Çevirisi: Kısas-ı Enbiya, *International Journal of Central Asian Studies*, Volume 10:1, Mustafa Canpolat Armağanı, Seoul 2005: 1-8.
- EMRE A. Cevat (1942) *Ondördüncü yüzyıl betikleri*, Ankara.
- PEKOLCAY Necla (1950) *Türkçe Mevlid Metinleri*, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi doktora tezi.
- MAZIOĞLU Hasibe, "Türk Edebiyatında Mevlid Yazan Şairler", *Türkoloji Dergisi*, 6. cilt, 1. Sayı.

Aysu Ata

Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
Adres: Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı
Bölümü, Sıhhiye-ANKARA/ TÜRKİYE
e-posta: aata69@gmail.com

Yazı bilgisi :

Alındığı tarih: 26 Mayıs 2008
E-yayın tarihi: 15 Ağustos 2008
Çıktı sayfa sayısı: 8
Kaynak sayısı: 8